

Skäggets ställning i islam

Fastställande av skyldigheten att låta skägget växa och vederläggande av de olika språkliga och religiösa argument som används av hadithens motståndare för att motsätta sig denna Sunnah.

Allt lov tillkommer Allāh, världarnas Herre; och böner och frid vare över profeternas och sändebudens mästare, och hans hushåll, familj och följeslagare; och dem som följer dem med godhet fram till Återgåldens dag. Härfter:

Allāh den Mäktige och Majestätiske har gjort människans gestalt mycket välskapad och tilltalande. Som Han sade:

﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ﴾

”Vi har sannerligen skapat människan i den bästa formen.” [al-Tīn, 95:5] [1]

Det är bevisat att människans gestalt är mycket välskapad och tilltalande. Och Allāh den Mäktige och Majestätiske har skapat människor i par, för yttre distinktion mellan båda (dvs. man och kvinna). Han skapade mannen med ett skägg, med vilket skönhet och värdighet förstärks. Så till den grad att det är ett kronsmykke på mannens ansikte. Därför observeras det

generellt att i varje madh'hab (levnadssätt, religion, ideologi, etc.), vare sig muslimsk eller icke-muslimsk, är hövdingen skäggig. Så att mannen naturligt betraktar skägget som en källa till heder. [Det är så] eftersom detta är en gudomlig färgning (ram: religion), i jämförelse med vilken det inte finns någon annan färgning:

﴿١٣٨﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ ۚ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً ۚ وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ

"Vår religion är Allāhs religion. Och vem kan ge en bättre religion än Allāh? Och vi är Hans dyrkare." [al-Baqarah, 2:138]

Så länge muslimernas mentalitet var bevarad från polyteisternas, judarnas och de kristnas färgning och liknande, betraktade både man och kvinna skägget som ett prydnads- och skönhetsmedel för mannen.

Följaktligen återger Ibn Baṭūṭah i sin reseskildring med titeln Tuḥfat al-Naẓār fī 'Ajā'ib al-Asfār (1/17) en händelse som lyder som följer: Shaykh Jamāl al-Dīn Sāwī var en mycket stilig person. Därav blev en kvinna förälskad i honom och lockade honom under någon sorts förevändning till sitt hus. Efter att han kommit in lät hon stänga dörrarna. Sedan kallade hon Shaykhen till sig för det onda (otukt). Shaykhen försökte sitt bästa för att fly. Men när han inte fann något sätt att fly, beslutade han sig först för att gå på toaletten och efter att ha kommit in tog han ett rakblad och rakade av sitt skägg med det. När han kom ut fann kvinnan hans ansikte så frånstötande att hon avskydde honom. Sålunda kom han ut helskinnad och undgick det onda.

Kära läsare, betänk detta: När sinnet var rent tyckte alla om den gudomliga formen. När sinnet blev orent framstod det goda utseendet som dåligt och det dåliga utseendet som gott. I själva verket är detta ett ofog av Shayṭān som vågade tala inför Allāh den Mäktige och Majestätiske och sade:

﴿١١٨﴾ وَلَا ضَلَالَنَّهُمْ وَلَا مَنِينَ لَهُمْ وَلَا مَرَنَهُمْ فَلْيَبْتَئِنَّ آذَانَ الْأَنْعَامِ ﴿١١٩﴾ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١١٩﴾ وَلَا مَرَنَهُمْ فَلْيَغِيرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ ۚ ﴿١١٩﴾

"Jag skall sannerligen ta från bland Dina tjänare en bestämd andel. Och jag skall vilseleda dem, och jag skall uppväcka i dem [syndiga] begär, och jag skall befalla dem så att de skall skära öronen på boskap, och jag skall befalla dem så att de skall

förändra Allāhs skapelse.” [al-Nisā’, 4:118-119]

Det vill säga de sätt och medel för vilseledning som han riktade Allāhs tjänare mot. Bland dem var att han skulle instruera dem att de skulle förändra Allāhs skapelseform. Och det Gudomliga Befallet lyder som följer:

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۖ فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا ۚ لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ۗ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

”Rikta alltså ditt ansikte mot religionen, ḥanīf (rak på sanningen). Håll dig till Allāhs fiṭrah,[2] på vilken Han har skapat människorna. Ingen förändring skall ske i Allāhs skapelse. Det är den raka religionen, men de flesta människor vet inte.” [al-Rūm, 30:30]

Indiens imām, Shāh Waliyyullāh al-Dihlawī säger i Ḥujjatullāh al-Bālighah (1/152): ”Dess avskärande, dvs. skäggets, är magiernas[3] sed, och det är en förändring av Allāhs skapelse.” Och likaså liknar rakandet av skägget en kvinna, mot vilket det finns ett allvarligt hot. Det berättas från Ibn ‘Abbās (رضي الله عنه) att Profeten (ﷺ) har förbannat de män som efterliknar kvinnor och de kvinnor som efterliknar män.[4] Och på liknande sätt återges Ibn ‘Abbās’ berättelse också i Musnad Aḥmad, Abū Dāwūd, Tirmidhī och Ibn Mājah. Det berättas att Profeten (ﷺ) sade: *”Allāh har förbannat de kvinnor som efterliknar män och de män som efterliknar kvinnor.”*[5]

Kära åskådare, den gärning över vilken Allāhs och Hans sändebuds (ﷺ) förbannelse vilar betraktas som en mycket allvarlig och farlig synd. Al-‘Allāmah Ibn Ḥajr al-Haythamī har inkluderat den bland de stora synderna i al-Zawājir ‘an Iqtirāf al-Kabā’ir. Och yttre sett är skägget mannens specifika kännetecken, och frånvaron av skägg är kvinnans specifika kännetecken. Så den som rakar av skägget liknar definitivt en kvinna. Imām al-Ghazālī säger i Iḥyā’ ‘Ulūm al-Dīn (2/257): ”Och med det, dvs. skägget, skiljs män från kvinnor.” Så han (mannen) innefattas av detta allvarliga hot. Och skägget är alla profeternas Sunnah (föredömliga sätt). Följaktligen nämns Hārūns (عليه الصلاة والسلام) skägg i den Ädla Qur’ān:

قَالَ يَا ابْنَ أُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي ۗ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي

"O min moders son, fatta mig inte i skägget och inte i mitt huvud." [Ṭā-Hā, 20:94]

Det nämns också skägg om både Mūsá (عليه الصلاة والسلام) och Ādam (عليه الصلاة والسلام) i al-Durr al-Manthūr (1/62). Och det finns också ett befallande i Qur'ān:

﴿٩٤﴾ ﴿٤﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ ۖ فَبِهَدَاهُمْ أَخْتَدُهُ

"Dessa (Profeterna) är de som Allāh har väglett, så ta deras vägledning som föredöme." [al-An'ām, 6:90]

Det vill säga, ta som föredöme endast de gärningar som Muḥammads (ﷺ) Sharī'ah (Gudomlig Lag) inte har upphävt. Denna Sharī'ah upphävde dock inte bestämmelsen om skägget. Snarare har den bekräftat och betonat det. Därför fyllde vår Högste Vägledare, profeternas och sändebudens mästare, Muḥammads (ﷺ) välsignade skägg hans bröst. Som Yazīd al-Farsī återberättar i Shamā'il al-Tirmidhī, "Kapitel om att se Profeten (ﷺ) i en dröm," vem som sade: "Jag såg Allāhs sändebud (ﷺ) i en dröm." Så han sade: "Sannerligen brukade Allāhs sändebud (ﷺ) säga: 'Sannerligen kan Shayṭān inte imitera mig, så den som har sett mig i en dröm har sannerligen sett mig.' Kan du beskriva personen du sett i drömmen?" Jag sade: "Ja. Jag skall beskriva honom som befann sig mitt emellan två män. Hans kropp och kött var måttliga, hy var brunaktig, lutande mot vithet, ögonen kohl-smorda, leendet angenämt, gestalten vacker och rund, hans skägg nådde hit och dit och fyllde hans bröst." Så sade Ibn 'Abbās: "Om du hade sett honom i vaket tillstånd, hade du inte kunnat beskriva honom bortom det."

På liknande sätt hade de fyra välkända Kaliferna, Abū Bakr, 'Umar, 'Uthmān och 'Alī, alla stora skägg. Som nämnt i Ṭabaqāt Ibn Sa'd (3/114), Tārīkh al-Khulafā' li-al-Suyūṭī (s. 102, 116, 129). Också liknar rakandet och klippandet av skägget polyteister och magier. Det är därför det definitivt är obligatoriskt för muslimer att undvika det. Detta beror på att den som efterliknar ett folk räknas till dem. Som Allāhs sändebuds (ﷺ) yttrande är:

"Den som efterliknar ett folk är men en av dem."[6]

Kära läsare, rakandet av skägget är [sannerligen] att vanäras, dvs. att göra sig själv defekt. Som Imām Fakhr al-Andalus Ibn Ḥazm säger i Marātib al-Ijmā' (s. 157): "De (ummahns lärda) är eniga om att raka hela skägget är vanärande — inte tillåtet. Al-Ḥākīm har i Mustadrak framfört en berättelse av 'Imrān och al-Ṭabrānī från Ibn 'Umars och Mughīrahs (رضي الله عنهما) ḥadīth: 'Allāhs sändebud (ﷺ) har förbjudit vanärande.'" [7]

Innebörden av vanärande är "att göra defekt." Kroppens vanärande är att amputa näsan och läpparna. Och hårets vanärande är att raka och avlägsna håret på kinderna eller att färga håret svart. Som nämnt i den berömda språk- och ḥadīth-boken, al-Nihāyah fī Gharīb al-Ḥadīth wa-al-Āthār av Imām Ibn al-Athīr al-Jazarī (2/294) och Majma' Biḥār al-Anwār av al-'Allāmah Muḥammad Ṭāhir Patnī (3/289). Därför är detta också anledningen till att rakandet av skägget är förbjudet. Snarare finns det en allvarlig varning mot vanärandet av kindbenet.

I Mu'jam al-Kabīr (11/41) finns en berättelse av Ibn 'Abbās (رضي الله عنه): "Sannerligen sade Allāhs sändebud (ﷺ): 'Den som vanäras sitt hår, han har ingen andel hos Allāh.'" Även om det finns en kalām (diskussion, debatt) om denna berättelse, eftersom den verkliga frågan är bevisad genom flera bevis, är citerade sådana berättelser användbara för syftet med targhīb wa-al-tarhīb (uppmuntran och avskräckning). Och i böckerna al-Nihāyah och Majma' al-Biḥār är ordalydelsen av denna berättelse: "Vanärandet av kinderna är att raka håret på kinderna." Snarare har alla fyra madhāhib (rättsliga skolor) som tillskrivs imamerna: Imām Abū Ḥanīfah, Imām Mālik, Imām al-Shāfi'ī och många andra imamer förklarat rakandet av skägget som otillåtet.[7]

Kära åskådare, i det föregående ämnet nämndes några aḥādīth, av vilka skäggets dygd och betoning gjorts tydlig. Och dess rakande och klippande är bevisat vara en avskyvärd handling. Dessa är stora fakta för en förnuftig muslim och hans föraning. Efter detta skall specifikt de aḥādīth nämnas av vilka dygden av att låta skägget växa och dess betoning, och utöver det det onda och skadan av rakande och klippande, blir känd. Må Allāh skänka oss tawfīq (Gudomlig hjälp) att motta denna föraning — āmīn.

Den Första och Andra Ḥadīthen

Från Ibn ‘Umar, som sade: "Allāhs sändebud (ﷺ) sade:

'Skilj er från mushrikīn (polyteisterna), låt skäggen växa och trimma mustascherna.' Och i en annan berättelse: 'Trimma mustascherna noggrant och låt skäggen vara.'" [7]

Förklaring:

I denna ḥadīth finns ett befallande att låta skägget växa och lämna det, och Allāhs sändebuds (ﷺ) befallning är i syfte om förpliktelse och påbud. Som jurisprudentens princip-lärda (uṣūl) har beskrivit. Som nämnt i al-Manār ma‘a Sharḥ al-Nūr al-Anwār (s. 230), al-Tawḍīḥ ma‘a Sharḥ al-Talwīḥ (1/132), Uṣūl al-Sarakhsī (s. 185), Uṣūl al-Bazdawī (s. 21), Sharḥ al-Manār li Ibn Mālik ma‘a Ḥawāshī li-al-Rahāwī wa Azmī Zādah wa Ibn al-Ḥatbī (s. 120), al-Ḥusāmī (s. 40). Och al-‘Allāmah Ibn Ḥājib Jamāl al-Dīn säger i Mukhtaṣar Uṣūl: "Massan av lärda sade att befallandet i själva verket uppgår till förpliktelse hos massan av lärda." Och i dess förklaring (Taḥrīr) av Amīr Bādshāh sägs: "Al-‘Allāmah Ibn Ḥājib Bayḍāwī säger att det är korrekt. Imām Rāzī säger att det är sanningen och Āmidī och Imām al-Ḥaramayn av Shāfi‘ī-madhab säger: 'Och det sägs att detta dikterades av Ash‘arī till hans följeslagare.'" Så att låta skägget växa är obligatoriskt. Och den som rakar och klipper det är en som förkastar en förpliktelse. Och den som förkastar en förpliktelse betraktas som en fāsiq (öppen syndare). Och vad gäller den som motsätter sig Allāhs sändebuds befallning är det en mycket stor varning:

﴿٦٣﴾ ﴿فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

"Låt de som motsätter sig hans (Profetens) befallning vara på sin vakt, så att inte en prövning (fitna) drabbar dem eller ett smärtsamt straff." [al-Nūr, 24:63]

Det är också bevisat genom denna ḥadīth att klippandet av skägg är mushrikīnas handling, inte muslimernas. Och den som efterliknar dem räknas bland dem, som [nämnt] i den tidigare ḥadīthen. Så den som rakar skägget är en mushrik till sitt yttre och sin bild.

Nytta:

Ordet "awfirū" är från "awfara" vilket betyder "rikligt." Så innebörden av awfirū kommer att vara att låta skägget växa och lämna det, så att håret blir tätt. Som "waffara-hu tawfīran: kal-atharahu" (ökade det och lät det växa).[8] Och i en annan berättelse är det "ā'fū" vilket är från "i'fā'." Som i den berömda ḥadīth-språkboken al-Nihāyah fī Gharīb al-Ḥadīth li Ibn al-Athīr (3/366), "Kapitel om 'ayn med fā'": "Och det är att han lämnar dess hår och inte klipper det som mustascherna, ur förklaringen av 'Han lämnade skägget' när det sägs 'Det multipliceras och ökar.' Innebörden av 'I'fa' al-Liḥā' är att skäggets hår skall låtas växa och inte klippas som mustascherna. Ursprunget av detta är från 'I'fā' al-Shay', ' dvs. den sak som ökade och multiplicerades."

Slutnoter

[1] Det vill säga, upprätt, symmetrisk och balanserad i form och natur. [2] Fiṭrah (naturtillstånd, medfödd sinnesläggning): Det är en medfödd benägenhet hos människan att dyrka sin Skapare, före korruptionen av hennes natur av yttre inflytanden (miljö). Således beskrivs Islām som fiṭrahens religion — den av mänsklighetens inneboende natur. [3] En forntida religion som lär ut dyrkan av eld. [4] Återberättat av al-Bukhārī (2/874). [5] Se al-Jāmi' al-Ṣaghīr (2/123). [6] Se al-Jāmi' al-Ṣaghīr (2/167), hänvisning till Abū Dāwūd från Ibn 'Umars ḥadīth, och hänvisning till al-Ṭabarānī al-Awsaṭ från Hudhayfas ḥadīth. För ytterligare förklaring av dess innebörd, se ḥadīth (nr. 1) nedan. [7] Se al-Mishkāt (nr. 38). [8] Tartīb al-Qāmūs (4/636)

Översatt av Ejāz Shaykh och Anonym för Hudaa Magazine (sent 90-tal)